

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

ERWARTUNG

Een toneelspel in vier bedrijven

door

1880

Julia Engelen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2014

Nr.3228

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste TIEN tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier 'Aanvraag tot opvoering'. Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen. Het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) aan Toneelfonds J. Janssens worden bezorgd of digitaal worden ingediend via www.toneelfonds.be → opvoering.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt men dan van Toneelfonds J. Janssens de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten.

Iedereen die een 'Aanvraag tot opvoering' indient wordt verondersteld de 'algemene voorwaarden aanvraag opvoering' (zoals ze vermeld staan op onze website) te kennen en te aanvaarden.

(Indien u geen toegang tot internet hebt, gelieve ons dit te melden. Dan sturen wij u graag per post een exemplaar van deze algemene voorwaarden.)

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING!

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *ERWARTUNG* op te voeren moet de naam van auteur *JULIA ENGELEN* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2014/0220/023
ISBN 978-90-385-13034

© 2014 Toneelfonds J. Janssens/Julia Engelen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens – Te Boelaerlei 107 – 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 . Fax 03 366 45 01 . info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 6 heren)

GLADYS : Huisvrouw van middelbare leeftijd. Een verwaande, hoogmoedige vrouw die kost wat kost bij de upper class wil behoren.

PAUL : Tweede echtgenoot van Gladys, een zwakke man.

ALICE : Dochter van Gladys uit haar eerste huwelijk, 28 jaar, een bruidje dat hunkert naar een eigen vrij leven.

BERT : Zoon van Gladys en Paul, 17 jaar, een neonazi.

ELVIRA : Moeder van Gladys.

DESIRE : Broer van Gladys, een rijke selfmade man, die geilt op macht.

LEVI : Joodse juwelenhandelaar, vader van de bruidegom Hans.

VIEFKE : Vrouw van Levi, alcoholiste

HUBERT : Man van middelbare leeftijd, eerste man van Gladys, werkt als kelner op het feest, werd veroordeeld voor pedofilie

HANS : De bruidegom. Zoon van Levi en Viefke.

DECOR

De bibliotheek van het huis van Gladys. Een deur naar de hal, de achterwand laat een deel van de tuin zien, een deur naar de tuin. Een venster naar de straat, mag ook de vierde wand zijn. Er zijn boeken, een eenzit, een sofa en een bar.

KORTE INHOUD

Op de avond van het huwelijk van Alice en Hans houdt Gladys een feestje voor de naaste familie en de ouders van de bruidegom. Ze heeft zich enorm uitgesloofd om indruk te maken, vooral voor de schoonfamilie want haar dochter Alice trouwt met de zoon van een juwelier. Dat deze familie Joods is en Alice dus niet voor de Kerk trouwt, neemt ze er graag bij. De traiteur komt en brengt een pijnlijk gegeven uit het verleden mee. Daarbij blijkt niet iedereen opgezet met de nieuwe Joodse familie en worden er antisemitische opmerkingen gemaakt. Stilaan verliest Gladys haar greep op haar gezin en haar geweldige toekomstplannen vallen in het water.

EERSTE BEDRIJF

(Bibliotheek. Gladys aan de telefoon. Paul zit in de sofa met een whisky.)

GLADYS : De afspraak was half zes. Mijn gasten kunnen elk moment arriveren. *(Luistert.)* Het is te hopen. U heeft een mooi voorschot ontvangen en ik wil boter bij de vis. *(Luistert.)* Het kan mij niet schelen of u ziekte heeft, daar moet u op kunnen anticiperen. *(Luistert, bitsig.)* Ik heb geen keuze. Half zeven en geen minuut later. *(Ze legt de hoorn neer. Tot Paul.)* Ongehoord, gewoon ongehoord. Dan reserveer je een cateraar een half jaar van tevoren en betaal je een mooi voorschot...

PAUL : Vertel je me nu dat er vanavond geen eten is?

GLADYS : Half zeven.

PAUL : Gelukkig.

GLADYS : Zit jij al aan de drank?

PAUL : Het is mijn eerste vandaag.

GLADYS : Dat zal wel.

PAUL : Aperitiefje.

GLADYS : Ik heb cocktails voorzien.

PAUL : Tropische kleverige suikerboel.

GLADYS : Ik heb er zelfs speciale glazen voor gekocht.

PAUL : Jack en William, dat zijn mijn maten. Je moet er niet van pissen, geen koppijn achteraf en ik krijg er appetijt van.

GLADYS : Paul, alstublieft.

PAUL : De tafel ziet er schitterend uit.

GLADYS : Wat voor zin heeft een prachtige gedekte tafel als er geen eten is?

PAUL : Dat komt wel in orde. Half zeven was toch gezegd?

GLADYS : Voor de gasten, niet voor de cateraar. Ik ben graag voorbereid, Paul. Ik hoop dat ze tenminste genoeg personeel voorzien hebben, zodat ik mij met de gasten kan bezig houden.

PAUL : Het is maar familie, Gladys.

GLADYS : En dat het geen klungelaars zijn. Ik wil een goede indruk maken. Herinner jij je dat partijtje bij Delveau? Lieve God, ik schaamde mij in hun plaats. De toastjes plat en smaakloos, de champagne lauw en de bediening was abominabel. Een dronken kelner, soepspetters alom en het ergste van al, niemand veegde de broodkruimels van tafel, alsof we allemaal een zakje met broodkruimels mee naar huis moesten nemen voor de kippen.

PAUL : Jij eet geen brood, jij verkrumelt het.

GLADYS : Als een vrouw haar gewicht onder controle wil houden, moet ze de koolhydraten uit haar dieet schrappen.

PAUL : Je zou beter de chocolade schrappen.

GLADYS : Beweer jij nu dat ik te dik ben? Moet jij op de vooravond van wat de belangrijkste dag uit mijn leven gaat worden, beginnen over mijn figuur?

PAUL : Je bent er zelf over begonnen. En het is niet jouw belangrijkste dag, het is die van je dochter.

GLADYS : Ik ben er een vol jaar mee bezig geweest, dus is het voor mij dan ook superbelangrijk dat alles volgens plan verloopt. Jij hebt je er hoegenaamd niets van aangetrokken. Alles kwam op mijn schouders terecht.

PAUL : Je zou mijn goedbedoelde bemoeienissen afgeweerd hebben. Gladys, ik ken je twintig jaar en ik weet dat jij graag de touwtjes in handen hebt.

GLADYS : We kunnen ons niet permitteren gelijk een gieter af te gaan. Stel je voor, Paul, we krijgen een juwelier in de familie. Niet zo maar een juwelier, een hele keten.

PAUL : Je kan drie winkels moeilijk een keten noemen. Bovendien is Hans boekhouder, zijn vader is de eigenaar van de 'keten'.

GLADYS : Dat is hetzelfde. Ik kan me best voorstellen dat de jongen een winkeltje cadeau krijgt van zijn vader, als huwelijkscadeau. En het zijn allemaal zo'n

deftige winkels.

PAUL : Duur, wil je zeggen. Die horloge kostte stukken van mensen.

GLADYS : Goud betaal je. We hebben toch een mooie korting gekregen.

PAUL : Een kleine korting.

GLADYS : Ik ben benieuwd wat Alicia als huwelijksgeschenk krijgt van haar verloofde. Vast een mooi collier of oorbellen.

PAUL : Een ring. Ze krijgt een ring.

GLADYS : Alicia boft maar.

PAUL : Ja, Alice boft. Hans is een fatsoenlijke jongen.

GLADYS : Daarom is vanavond ook zo belangrijk. We hadden hen veel vroeger moeten uitnodigen.

PAUL : Je hebt hen wel tien keer uitgenodigd. Ze konden nooit. Allee, dat zeiden ze toch.

GLADYS : Drukbezette mensen, Paul. Wat wil je, drie winkels. Ik ben bloednerveus.

PAUL : Je zal zien, alles zal prachtig verlopen, vandaag en morgen.

GLADYS : Het begint anders al goed.

PAUL : Desnoods bestellen we iets bij de afhaalchinees.

GLADYS : Lach me maar uit. (*Snikt*)

PAUL : Schat, kalmeer. Alles komt in orde. Neem ook een drankje, tegen de zenuwen.

GLADYS : Jij zou beter stoppen met drinken.

PAUL : Jack heeft mij nog nooit in de luren gelegd. Er bestaat geen eerlijker drankje dan een goeie scheut whisky. Kom, drink een sherry. (*Hij schenkt al in, ook weer eentje voor zichzelf.*) Je gezicht staat zo gespannen als een overrijpe meloen.

GLADYS : Dat is die idiote botox. Ik zie eruit als een mongool.

PAUL : Een heel mooie mongool. Daar is zeker tien jaar af.

GLADYS : Meen je dat?

PAUL : Ben je zeker dat je een dochter van dertig hebt, die morgen gaat trouwen?

GLADYS : (*Ze neemt de sherry aan.*) Charmeur. En ze is nog geen dertig, pas 28.

PAUL : Kom, kom, ze heeft haar leeftijd. Zet je neer en geniet ervan.

GLADYS : *(In de sofa)* Wat moet er nog gebeuren? Mijn hoofd draait dol. Er knaagt iets aan de achterkant van mijn schedel. Ik ben iets belangrijks vergeten, ik voel het.

PAUL : Het eten is besteld.

GLADYS : Ja, ja, maar ze zijn er nog niet.

PAUL : Er is drank in overvloed, niet onbelangrijk. De tafel is gedekt en...

GLADYS : Alice! Die zit nog in bad!

PAUL : Kalmeer. Ze zal er zo zijn.

GLADYS : Hans is er ook nog niet. Best onfatsoenlijk. Ze moeten als bruid en bruidegom de gasten ontvangen.

PAUL : Dat doe je beter zelf, schat.

GLADYS : Vind je?

PAUL : Het is jouw huis, jouw dochter, jouw feest.

GLADYS : Misschien heb je gelijk.

ALICE : *(op in avondjurk.)* Hier zitten jullie.

PAUL : *(Hij begroet haar met een zoen.)* De mooiste parel van het noordelijk halfrond. Liefje, je ziet er schitterend uit. Kom, drink iets mee. Een sherry?

ALICE : Lekker.

GLADYS : Je jurk zit erg strak, Alicia. Je hebt weer aan de chips gezeten.

ALICE : Maar neen, moeder.

PAUL : *(Hij overhandigt haar de sherry.)* Haar kleine zonde.

GLADYS : Zie dat je morgen niet in je trouwjurk geraakt. Ik zou vanavond maar niet te veel eten. Eens proeven, dat is al. En alleen maar water. *(Ze pakt haar de sherry af.)*

PAUL : *(Hij schenkt zijn glas nog eens vol.)* Gladys, één drankje kan toch geen kwaad.

GLADYS : Is dat nummer drie?

PAUL : Ik ben volkomen nuchter.

(Gladys neemt hem de whisky af en zet het drankje weg. Paul capituleert en gaat gelaten in de sofa zitten.)

GLADYS : *(tot Alice)* Ik heb besloten dat het beter is dat ik vanavond de gasten verwelkom, in jouw naam en die van Hans. Waar blijft hij trouwens?

ALICE : Hij zal samen met zijn ouders arriveren, zo rond half zeven, zoals afgesproken trouwens.

GLADYS : Bel hem op. Zeg hem dat hij onmiddellijk moet komen. Ik wil hem hier voordat de rest aankomt.

ALICE : Het is toch maar een feestje onder ons. *(Ze neemt de sherry en drinkt.)*

GLADYS : Alice!

ALICE : Moeder.

(De dames strijden in stilte om de macht. Dan drinkt Alice demonstratief haar glas leeg. Gladys boos af. Kleine stilte.)

PAUL : Ze is nerveus.

ALICE : Ze is bazig.

PAUL : Telefoon even naar Hans.

ALICE : Neen, dat doe ik niet.

PAUL : Jij bent boos.

ALICE : Dit stomme etentje ook. Zie me hier nu staan, helemaal opgetut en dat voor oma, nonkel Desiré en Hans' ouders. Je zou denken dat de koning op bezoek komt. Zowel Hans als ik wilden een vrijgezellenfuif.

PAUL : Het is belangrijk voor haar.

ALICE : Het is altijd belangrijk.

PAUL : Dat zou ik niet durven beweren.

ALICE : O neen? Jij hebt een kort geheugen. Vorige week was jij ook niet zo gelukkig toen jij je kaartavondje moest laten vallen voor haar wijndegustatie.

PAUL : Het was voor het goede doel.

ALICE : Zij kreeg de schouderklopjes, het goede doel was bijzaak.

PAUL : Kom nu Alice, niet zo streng. Ze had er hard voor gewerkt. Ze verdiende het.

ALICE : Ik kan het bijna niet geloven. Morgenavond trek ik hier voorgoed de deur achter me dicht en ben ik een getrouwde vrouw. Dan doe ik lekker mijn ding. Vrijheid! Eindelijk!

PAUL : Alice toch, hoe dikwijls heb ik het je niet gezegd: zoek een flatje en ga alleen wonen.

ALICE : Met mijn salaris?

PAUL : Je had de broeksriem moeten aantrekken, dat is waar.

ALICE : Nu heb ik tenminste wat kunnen sparen. Zal ik jou eens iets vertellen, Paul, Hans en ik hebben stiekem het slot van onze flatdeur laten vervangen.

PAUL : Neen toch.

ALICE : Ze kan er niet in.

PAUL : Is dat niet wat streng, moppie. Ze wil alleen maar helpen.

ALICE : Je weet best dat ze alleen de reservesleutels wou om zich zo vrije toegang tot ons leven te bezorgen. Ze kan het bemoeien niet laten. En ik heb me altijd laten doen, maar dat is nu voorbij. Nu ga ik leven. Mijn leven!

PAUL : Ze meent het goed.

ALICE : Paul toch, je bent toch zo'n hobbezak, gemakkelijk in elke positie of houding.

PAUL : Morgenavond snijd je dus brutaal de navelstreng door.

ALICE : Hans zegt dat dat het beste is. De korte pijn.

PAUL : Ik zal je missen.

ALICE : Och wat. We gaan mekaar voortdurend zien, doch niet meer op haar voorwaarden. Dat etentje bijvoorbeeld, dat ze na onze huwelijksreis gepland heeft?

PAUL : Ja, als verwelkoming. Toch een mooi gebaar.

ALICE : Dat zal niet doorgaan. Na enkele weken komen jullie eens tot bij ons voor een spaghetti of zo en om de foto's te bekijken, en dat is dat.

PAUL : Ze zal vast al wat mensen uitgenodigd hebben.

ALICE : Vast. Is er wat te knabbelen?

PAUL : Denk aan je trouwjurk.

ALICE : Bij een aperitief horen hapjes.

PAUL : Straks cocktails in speciale glazen.

ALICE : Nieuwe glazen.

PAUL : Uiteraard.

ALICE : Voor oma een beker natuurlijk met een beetje Elixir d'Anvers. Gaat ze van zingen.

PAUL : Eerder een beker limonade om het zingen te vermijden.

ALICE : Och wat. Ik vind het leuk als ze zingt. Allemaal liedjes uit de oude doos.

PAUL : Als we geluk hebben, zingt ze van die oude kaskrakers. Hebben we pech, probeert ze Rihanna na te doen.

ALICE : Of Pink.

(Beiden lachen. Telefoon rinkelt.)

PAUL : Neem jij op?

ALICE : Huize De Zwart. ... Jawel. ... Oké, ik begrijp het. Zeven uur. Tot dan.

PAUL : Was dat de cateraar?

ALICE : Ze komen tegen zeven uur.

PAUL : Je moeder zal razend zijn. Vijf minuten geleden beloofden ze om half zeven hier te zijn.

ALICE : Ze sturen een mannetje vooruit met de hapjes en we krijgen er een paar extra, als compensatie.

PAUL : Ze houden het verwende kind tevreden met een snoepje. Maakt mij niet uit. Ik ga die vervloekte cocktail toch niet drinken.

ALICE : En ik mag niets eten.

GLADYS : *(op)* Was dat de telefoon?

PAUL : De cateraar. Ze sturen iemand met de hapjes. Kunnen we alvast beginnen.

ALICE : En we krijgen er een aantal extra.

GLADYS : Voor dat geld mogen ze ons wel iets aanbieden. Hoe laat is het?

PAUL : Kwart na zes.

GLADYS : Goed, even overlopen. We beginnen dus met cocktails en hapjes.

PAUL : Nadat de gasten gearriveerd zijn.

GLADYS : (*bitsig*) Uiteraard nadat we de gasten verwelkomd hebben.

PAUL : En dan komt de soep.

GLADYS : Eerst eten we het voorgerecht. Gevulde avocado met sardinepaté op een bedje van salade en waterkers.

ALICE : Toch geen avocado. Dat lust ik niet.

(*Boze blik van Gladys*)

Al goed. Ik mag toch niet eten.

PAUL : En dan komt de soep. Tomatensoep met balletjes.

GLADYS : Een frisse Turkse yoghurtsoep.

PAUL : Yoghurt! Ik eet geen yoghurt.

GLADYS : Het is een soep.

PAUL : Het is yoghurt. Lieve deugd, Gladys, wat is er mis met tomatensoep?

GLADYS : Die eet je al iedere dag. Vandaag is het yoghurtsoep.

ALICE : Ik haal voor jou een bordje tomatensoep uit de keuken.

GLADYS : Neen dat doe je niet. Hij zal de yoghurtsoep eten en daarmee uit. Begrepen?

ALICE : (*tot Paul. Ze overhandigt hem zijn whisky.*) Je kan er altijd een scheut whisky in doen.

PAUL : Dat is een gedacht. Vervolgens eten we rosbeef.

GLADYS : Eerst een tussengerecht.

PAUL : Kaaskroketten.

GLADYS : Groentetaartje met geitenkaas en paddenstoelen.

PAUL : Een taartje zal er wel in gaan.

GLADYS : Het is geen gewoon taartje. Het deeg wordt vervangen door een dikke schijf knolselder.

PAUL : Ook dat nog. En daarna eten we toch de rosbeef met kroketten.

GLADYS : Picanha.

PAUL : Pi... wat?

GLADYS : Picanha. Het staartstuk van de os, het populairste stuk vlees in Brazilië.

PAUL : De leden van ons koningshuis zijn ook populair, maar we rijgen hen niet aan het spit. Geen wonder dat de cateraar meer tijd nodig had.

GLADYS : Meer tijd? Ze komen er toch dadelijk aan?

PAUL : De hapjes toch. De rest is ... met vertraging.

GLADYS : Met vertraging! Het is niet waar! Heel mijn avond zal in het honderd lopen. Vertraging. Dat is... dat is... *(Ze jaagt zich zo op, dat ze hyperventileert.)*

PAUL : Gladys? Kalmeer. Gewoon ademen. Gladys, alstublieft, het geeft toch niet als we een half uurtje later eten. Gladys! *(tot Alice)* Haal een papieren zakje.

(Alice af)

(leidt Gladys, die naar lucht snakt, naar de sofa.) Ga zitten. Benen wijd gespreid, kop ertussen, en ademen. *(Hij duwt haar hoofd tussen haar benen. Daarna schenkt hij haar een sherry in.)*

ALICE : *(op met papieren zak)* Hier, je zak.

(Gladys neemt de zak aan en begint erin te ademen. Alice schenkt zich nog een sherry in. Ze blijft onbewogen, ze is het gewoon. De deurbel gaat.)

PAUL : *(tot Gladys)* Goed zo, rustig in en uit. Het is dadelijk voorbij. *(tot Alice)* Ze is geschrokken. Dadelijk is ze weer in orde. Niets om je zorgen over te maken.

ALICE : Doe ik ook niet. *(Ze drinkt rustig verder.)*

PAUL : *(tot Gladys)* Die extra hapjes zijn toch geweldig. Die rekken de tijd. Zo kunnen we onze gasten nog meer verwennen. Je zal zien, alles zal prachtig verlopen. *(tot Alice)* Straks houdt ze er iets aan over.

ALICE : Een groter ego, bedoel je?

BERT : *(Slordig gekleed, legerbroek en Lonsdale shirt)* Ik heb net iemand met hapjes binnen gelaten. Ouwe vent in butlerkostuum.

GLADYS : *(doorheen zakje)* Breng hem naar de keuken.

BERT : Moest je weer kotsen?

PAUL : Bert! Ze hyperventileert. Dat is van de stress. Een bruiloft plannen vergt massa's energie. *(tot Gladys)* Goed zo, het is bijna voorbij.

BERT : Mag ik een Jack, pa? Aperitiefje.

GLADYS : Er zijn cocktails.

PAUL : Ademen. In en uit. *(tot Bert)* Een bodempje.

GLADYS : Er zijn cocktails.

PAUL : Wind je niet op, schat. Tijd genoeg voor het zoete spul. Hier, drink van je sherry, daar ontspan je wat van.

GLADYS : *(Weigert.)* Er zijn cocktails. Er zijn cocktails! Hoe dikwijls moet ik het nog zeggen!

(Kleine stilte)

BERT : *(Hij kijkt uit het raam met een grote whisky in de hand.)* Er stopt een taxi. Elvira is gearriveerd.

ALICE : Oma! *(af)*

GLADYS : *(Wil recht.)* Ik moet haar deftig ontvangen.

PAUL : Doe niet zo gek, Gladys, het is je moeder maar.

GLADYS : Zeg me niet wat ik moet doen of laten.

PAUL : Alice is al naar haar toe. Rust even uit. Je bent de hele dag in de weer geweest.

GLADYS : De etiquette schrijft voor dat de gastvrouw de honneurs waarneemt.

BERT : Ik denk dat oma weer geen geld bij heeft. Neen, ze discussiëren. Hoeoe, ze slaat de taxichauffeur met haar sacoche.

GLADYS : Paul, ga het alstublieft regelen.

PAUL : Dat is verdorie iedere keer hetzelfde. *(boos af)*

GLADYS : *(Ze roept hem na.)* Ze heeft een klein weduwepensioentje. Wees vriendelijk! *(tot Bert)* Is dat een bodempje?

BERT : *(Hij drinkt zijn glas bijna leeg en houdt haar het dan voor.)* Dat zie je toch.

GLADYS : Ga naar boven en trek iets anders aan. Je ziet eruit als een vagebond en je

stinkt.

BERT : Ik moet nog douchen.

GLADYS : Daar heb je geen tijd meer voor. Onze gasten zijn in aantocht. Vooruit, trek een hemd en das aan.

BERT : Ik moet morgen al als een verklede aap rondlopen.

GLADYS : Doe wat ik zeg!

(Bert boos af. Alice en Elvira op.)

ELVIRA : Ziet mijn kleindochter er niet geweldig uit. Poepchic.

GLADYS : Elegant. Het heeft ook genoeg gekost.

ELVIRA : Wat heeft Bert?

GLADYS : Hij moet van mij een hemd aantrekken. *(Ze zoenen.)* Dag moeder.

ELVIRA : Ach, de jeugd. Vrij en blij. Je moet die jongen niet dwingen iets aan te trekken waar hij zich ongemakkelijk bij voelt.

GLADYS : Ik moest vroeger niet rondlopen als een schooier. Jij hield de meetlat tegen mijn benen om de lengte van mijn rok te controleren.

ELVIRA : Ach wat. Nonsens. Je bent gewoon dingen aan het verzinnen.

GLADYS : Neen, dat ben ik niet.

ELVIRA : Ik heb je altijd vrij gelaten te dragen waar je zin in had. De jeugd moet zich op een of andere manier kunnen uitdrukken. Beter door kleding dan door piercings en tattoos.

ALICE : Sherry oma? Of een Elixir d'Anvers?

GLADYS : Vrij gelaten? Jij? Alleen pumps met lage hak, blouses met lange mouwen, winter en zomer, een overgooier als bescherming...

ELVIRA : Jij was een roekeloos en losbandig kind. Onthoud Alice, dresscode moet er zijn.

ALICE : Oma? Sherry?

GLADYS : Jij dreef me tot waanzin met je dresscode.

ELVIRA : Ik heb je streng aangepakt. Maar jongens zijn anders, die moet je wat vrij

laten.

GLADYS : Neen, jongens zijn niet anders. Ze moeten net als meisjes leren wat belangrijk is en wat niet.

ELVIRA : Kleding is niet belangrijk, Gladys. Het is het innerlijk wat telt.

GLADYS : Moeder! Met jou valt niet te praten!

ALICE : Kom, laten we eens drinken. Alstublieft oma, een sherry.

GLADYS : Er zijn cocktails!

ELVIRA : Ik lust wel een sherry.

(Gladys in de zetel met de papieren zak. Ademen. Paul op.)

Je hebt die schurk toch niet het volle bedrag betaald? De helft was meer dan genoeg. Oudere mensen proberen ze altijd in het zak te zetten. Gisteren nog wilden ze me in de supermarkt laten betalen voor een pond jonge kaas die ik niet gekocht had. Wil je zoiets geloven?

PAUL : Hoe kan dit nou?

ELVIRA : Ze beweerden dat ik een pakje kaas had opengetrokken en er van had gegeten, dus moest ik het betalen.

ALICE : En had je een pakje kaas open gedaan?

ELVIRA : Hoe kan ik nou kaas kopen als ik niet weet of hij vers is?

GLADYS : Je mag in een supermarkt geen verpakkingen open doen, moeder.

ELVIRA : Hij was niet vers. Hij stonk naar haring.

GLADYS : Lieve deugd.

ELVIRA : Daar zeg je het. Ik heb ze dan ook staalhard de waarheid gezegd, dat hun zogezegde verse kaas oude rommel is.

ALICE : Goed gedaan oma.

ELVIRA : Ja, en toen moest ik mijn handtas afgeven. Alles hebben ze eruit gehaald.

GLADYS : Je had toch niets in je handtas gestopt?

ELVIRA : Waar zie je mij voor aan? Ik heb hun gezegd dat ik klacht zou indienen bij de politie. Dat kunnen ze wel, oude mensen pesten.

ALICE : Arme oma.

ELVIRA : En toen dreigden ze me te fouilleren. Naakt.

(Gladys begint te ademen in de zak.)

Waarop ik zei dat ze dan zeker mijn intieme delen niet mochten vergeten. *(Ze lacht smakelijk.)*

(Gladys stopt haar hoofd tussen haar benen. Hubert klopt op de deur.)

HUBERT : Excuseer. Er liggen hapjes klaar om in de oven geschoven te worden. Er zijn cocktails, heb ik begrepen? Zal ik jullie alvast bedienen?

PAUL : Voor mij alleen Jack.

ALICE : Welke cocktail drinken we?

GLADYS : *(Met haar hoofd tussen haar benen.)* Pina Colada.

ELVIRA : Zoals het liedje. Lekker. Breng maar op kerel. Zeg, ken ik jou niet ergens van?

HUBERT : Ik denk het niet, mevrouw.

ALICE : Vooruit, doe mij maar een Pina. En breng mijn moeder er ook eentje. Daar wordt ze wat losser van.

HUBERT : Drie cocktails en over tien minuutjes de hapjes?

PAUL : Welke?

HUBERT : We starten met de vis, mijnheer.

PAUL : De dames zullen afnemen. Ik ben niet zo voor vis. Zijn er geen bitterballen?

HUBERT : Helaas niet, mijnheer.

PAUL : Geen rosbief, geen tomatensoep en geen bitterballen.

ELVIRA : Geen rosbief?

PAUL : Neen, we kluiven aan de kont van een stier.

GLADYS : Os. Picanha.

PAUL : Klinkt als een vis. Ach, breng maar op, kerel.

HUBERT : Uitstekend mijnheer. *(af)*

ELVIRA : En wat schaft de pot, buiten die stierenkont?

PAUL : Knolselder en yoghurt.

ELVIRA : Lieve God, Gladys, kon je niets smakelijker bedenken? Hoe heet dat weer, die stierenkont?

PAUL : Iets Braziliaans. Het schijnt het lekkerste stuk vlees te zijn van de os.

ELVIRA : Hopelijk is het mals gebakken, met mijn valse tanden.

(Bert op in jeans en knalrood hemd.)

Ha, mijn favoriete kleinzoon.

BERT : *(zoen)* Je enige kleinzoon, oma.

ELVIRA : Dat is jouw schuld niet, Bertje. Hoe gaat het op school?

BERT : Zoals altijd, saai.

ELVIRA : Gisteren wilden ze me in de supermarkt fouilleren. Naakt.

GLADYS : Moeder! Werkelijk!

BERT : Swag!. En hebben ze het gedaan?

ELVIRA : Neen, ze hebben mij een pakje kaas aangerekend. Nog geen vriendinnetje?

BERT : Alle wijven zijn stom en lelijk.

ELVIRA : Hoezo? Ben je voor de mannen?

BERT : Oma! Je hoeft me niet te beledigen. Ik heb er gewoon nog geen zin in.

ELVIRA : Ik begrijp het. Je ogen staan op non-actief.

ALICE : O oma, dat zou ik heus niet durven zeggen. En als je de filmpjes op zijn laptop moet geloven, is er wel meer actief.

BERT : Houd je mond, troela.

ELVIRA : Studiemateriaal, hè Bert. Groot gelijk. Een jongeman moet de regels van het spel leren kennen.

ALICE : Sommige spelletjes kent hij maar al te goed. Selfservice à la volonté.

BERT : Ik keel je, stomme trut.